

Arrest

nr. 196 488 van 12 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op X in Massawa, Eritrea. U bent van Tigrinya origine en u bent orthodox. Uw ouders zijn van Eritrese afkomst en hebben eveneens de Eritrese nationaliteit. Samen met uw familie woonde u in het district Twalot, Massawa. Op jonge leeftijd werd u op initiatief van uw familie of van de gemeenschap besneden, omdat het volgens traditionele en culturele opvattingen goed is voor een vrouw. Wanneer u twee jaar oud was verhuisde u met uw familie om een voor u onbekende reden naar Addis Abeba, Ethiopië.

Uw vader werkte gedurende vier jaar als taxichauffeur in de Ethiopische hoofdstad, maar op een ochtend in 2000 werd hij door de federale politie van Ethiopië om een voor u onbekende reden meegenomen. Hij verdween spoorloos en u had er geen idee van wat hem zou kunnen overkomen zijn. Evenmin wist u of uw vader persoonlijke problemen had, maar achteraf vernam u van uw moeder dat uw vader secretaris was van het Eritrese Comité in Addis Abeba (Mahberekom). Na de arrestatie van uw vader bleef u problemen ondervinden en werd uw vrijheid aan banden gelegd. Terwijl u er het raden naar had waarnaar de Ethiopische politie op zoek was, werd uw huis immers op herhaaldelijke basis doorzocht. Bij deze huiszoekingen werd ook uw moeder menigmaal meegenomen en gedurende één of twee dagen vastgehouden in het politiestation van Woreda 11.

Uw oudere broer E. was lid van de Ethiopische oppositiepartij Qiniit (Amhaarse naam voor Coalition for Unity and Democracy (CUD), nvdr.). In 2005 nam hij deel aan de protesten na de Ethiopische verkiezingen en kwam hij om het leven wanneer de politie met scherp schoot op de demonstranten.

In de loop van 2006 en 2007 namen de huiszoekingen en bijhorende arrestaties van uw moeder almaar in frequentie toe. Daarenboven werd in 2007 uw herinschrijving geweigerd in de publieke school Amha Desta waar u voordien schoolliep. U wist niet precies wat er aan de hand was, maar u kreeg te horen dat er geen plaats meer was voor Eritreeërs. U was genooddacht uw opleiding te staken en hielp van tijd tot tijd uw moeder, die na de arrestatie van uw vader aan de slag gegaan als verkoopster om in uw levensonderhoud ten kunnen voorzien.

Wanneer de Ethiopische autoriteiten op het einde van 2007 uw huis confisqueerden omdat u Eritreeër was en u samen met uw moeder op straat belandde, verliet u in januari 2008 Ethiopië. Samen met uw moeder leefde u een zestal maanden in Khartoem, Soedan. Aangezien u als orthodoxe in een moslimland als Soedan echter geen religieuze vrijheid had en uw moeder een betere job dan schoonmaakster wilde, nam ze contact op met een smokkelaar. Hij trof alle praktische regelingen voor uw vertrek en na een doortocht door de Sahara en een verblijf van anderhalve maand in Libië stak u per boot de Middellandse Zee over naar Italië.

U hoopte op een beter leven in Italië, waar u en uw moeder in september 2008 asiel aanvroegen. Gedurende vier à vijf maanden verbleef u in een asielcentrum in Bari, maar uiteindelijk kreeg u geen papieren van de Italiaanse overheid. Uw moeder belandde in de prostitutie en overleed op 16 januari 2010 ten gevolge van ziekte. U werkte vervolgens eveneens als prostituee, maar na verloop van tijd realiseerde u zich dat u een beter leven verdiende en besloot u naar België te vertrekken. In april 2011 kwam u aan in België.

Op 25 september 2011 werd uw dochter G.T.T. geboren in Ottignies-Louvain-la-Neuve. U weet niet wie haar vader is, aangezien u zwanger werd op het moment dat u werkte als prostituee. Via uw werk was u evenwel in contact gekomen met de Ethiopiër M.T. en u had kortstondig een relatie met hem. Zodoende verkoos u bij de aangifte van uw dochter bij de gemeente de naam T. te laten opnemen in haar naam. U meende evenwel dat hij uw dochter niet officieel zou erkennen en thans heeft u geen contact meer met hem.

Op 26 april 2011 vroeg u een eerste maal asiel aan. Op 9 december 2011 nam Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hoewel u tijdens uw gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken volhield nooit elders dan in België asiel te hebben aangevraagd, werd op basis van vingerafdrukkenonderzoek immers vastgesteld dat u op 27 november 2008 asiel aanvroeg in Italië en dat zodoende Italië de Europese lidstaat was die bevoegd was voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 9 januari 2012 werd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep ingediend tegen deze weigeringsbeslissing, maar de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken werd gehandhaafd bij het arrest van 20 juli 2012 (arrestnr. X). U verliet het Belgische grondgebied niet.

Op 9 augustus 2012 vroeg u een tweede maal asiel aan. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen op 13 mei 2014. Op 16 juni 2016 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing. Op 8 oktober 2014 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het Commissariaat-generaal vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrestnr. X).

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) een geboorteakte op naam van uw dochter, afgegeven op 4 oktober 2011 te Ottignies-Louvain-la-Neuve; (2) een medisch attest getuigende van het feit dat u kampt met psychologische problemen, opgesteld door dokter Céline Vanschepdael op 9 oktober 2013; (3) een psychologisch rapport, opgesteld door psychologe Marie France Dispaux op 24 februari 2012 en via dokter Céline Vanschepdael bezorgd aan uw advocaat; (4) een medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter, opgesteld door dokter Céline Vanschepdael op 9 oktober 2013; (5) een medisch attest van besnijdenis type II, opgesteld door dokter Céline Vanschepdael op 14 oktober 2013; (6) een psychologisch attest, opgesteld door psychologe-psychotherapeute Claire Boucquey op 25 oktober 2013; (7) een kopie van de Eritrese

identiteitskaart van uw moeder (nr. X) en een vertaling ervan (8) alsook de enveloppe van DHL waarmee haar deze documenten vanuit Italië werden bezorgd; (9) een resolutie van het Europees Parlement over Ethiopië; (10) een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2013 en (11) een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Ethiopië van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van mei 2013.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Aangezien u hoorde dat militaire dienst in Eritrea verplicht is, verklaarde u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat ook u zal worden opgeroepen, waardoor uw dochter alleen zou achterblijven (zie gehoorverslag CGVS dd. 16 oktober 2013 - verder CGVS I - , p. 22). Ook achtte u een terugkeer naar Ethiopië uitgesloten, vermits u vreest dat de Ethiopische politie u op dezelfde manier zal behandelen als uw vader en uw broer (CGVS I, p. 22). Daarenboven vreest u dat uw dochter zowel in Eritrea als Ethiopië door de hele gemeenschap kan worden besneden, aangezien het een normaal cultureel gebruik is in beide landen (CGVS I, p. 22, 19).

Na de vernietiging dd. 8 oktober 2014 (arrestnr. X) van de beslissing van het CGVS kunnen enkele nieuwe objectieve vaststellingen gedaan worden.

Ten eerste verklaarde dat u in Ethiopië naar de lagere school ging tot 2006 en u preciseerde dat u naar de Amha Desta-school ging in Shiro Medaw (Addis Ababa) hetgeen volgens uw verklaringen een publieke school is (zie gehoorverslag CGVS I, p. 7, 14, 18). U verklaarde dat uw herinschrijving in deze publieke school - slechts - in 2007 geweigerd werd. De vaststelling dat uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het niet mogelijk is om zich als buitenlander in te schrijven voor publiek onderwijs in Ethiopië - en u tot en met 2006 geen enkel probleem hierbij meldde ondanks de politiek gespannen situatie - ondermijnt reeds uw bewering dat u de Eritrese nationaliteit zou bezitten.

Ten tweede verklaarde u dat uw vader op een ochtend in 2000 door de federale politie van Ethiopië werd meegenomen. U zou van uw moeder vernomen hebben dat uw vader secretaris was van het Eritrese Comité in Addis Abeba (Mahberekom). Na de arrestatie van uw vader zou u problemen blijven ondervinden en werd uw vrijheid aan banden gelegd. Immers uw huis werd op herhaaldelijke basis doorzocht. Bij deze huiszoekingen werd ook uw moeder menigmaal meegenomen en gedurende één of twee dagen vastgehouden in het politiestation (zie CGVS I, p. 8-10 en 15). De vaststelling dat u en uw gezinsleden, na de problemen die uw vader kende in 2000, niet gedeporteerd werden naar Eritrea, is in de context van massale deportaties die indertijd plaatsvonden zeer merkwaardig indien jullie werkelijk over de Eritrese nationaliteit zouden beschikt hebben zoals blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier). Uit objectieve informatie blijkt immers dat na het uitbreken van het conflict tussen Eritrea en Ethiopië in 1998 personen van Eritrese afkomst ineens werden geacht hun verblijfsrecht in Ethiopië te hebben verloren en werden personen van Eritrese afkomst op grote schaal geïnterneerd en gedeporteerd ('Algemeen Ambtsbericht Ethiopië', februari 2005, p. 54-55). Aanvankelijk richtten de Ethiopische autoriteiten zich hoofdzakelijk op mensen die een mogelijk veiligheidsrisico vormden zoals prominente zakenlui of politici van Eritrese origine. Na juni 1998 betrof het evenwel veelal doorsnee mensen en iedereen die enige band met Eritrea had, liep het risico te worden gedeporteerd (Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 18-19).

Ten derde blijkt uit het administratief dossier dat u op 27 november 2008 asiel aanvraag in Italië. Hoewel u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag volhield nooit elders dan in België asiel te hebben aangevraagd (zie "Terugnameverzoek" dd. 14/11/2011, onder meer vraag nr. 13, 14), werd op basis van vingerafdrukkenonderzoek echter vastgesteld dat u op 27 november 2008 asiel aanvraag in Italië (zie "Hit Eurodac" dd. 27/04/2011). Tijdens het gehoor voor de DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag ontkende u opnieuw ooit in een ander land asiel te hebben aangevraagd maar verklaarde u wel als minderjarige met uw moeder in Italië te hebben verbleven, zonder te weten welke procedure uw moeder daar volgde (zie verklaring DVZ dd. 22/08/12, vraag 17). Tijdens het gehoor voor het CGVS op 16/10/2013 gaf u toe dat u in Italië samen met uw moeder asiel had aangevraagd. Jullie verkregen geen papieren van de Italiaanse overheid, maar wel "een resultaat van één jaar". U stelde deze documenten niet meer te hebben (zie gehoorverslag CGVS I, p. 3). Niettegenstaande er herhaaldelijk een vraag om inlichtingen verstuurd naar de Italiaanse overheid, werd er tot op heden geen antwoord overgemaakt (zie antwoorddocument COI Case 2014 IT SPB D5, Cedoca, 17 mei 2017). Tijdens het gehoor op het CGVS op 23 juni 2015 werd u eveneens gevraagd om de nodige pogingen te doen om aan documenten met betrekking tot jullie asielprocedure in Italië te geraken.

Er werd u uitgelegd dat het nuttig zou zijn voor uw asielaanvraag om via uw contacten in Italië een kopie van enig Italiaans document van uw moeder voor te leggen, een document waaruit blijkt dat uw moeder als Eritrese in Italië heeft verbleven (zie gehoorverslag CGVS II, p. 3-5). In het kader van het beroep tegen de vorige beslissing van het CGVS (die uiteindelijk vernietigd werd door de Raad bij arrest nr. 131 022 van 8 oktober 2014) legde u immers een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder voor, die u had kunnen bekomen via twee van haar vriendinnen in Italië. U legde echter geen verdere documenten voor aangaande de asielaanvraag van u en uw moeder in Italië. Wel stuurde uw raadsman op 23 juni 2015, de dag van uw tweede gehoor voor het CGVS, een e-mail met in bijlage een attest van het BCHV van diezelfde dag. In dit attest wordt gesteld dat u op 17 juli 2014 contact hebt genomen met het BCHV om een kopie van het asiëldossier van uw moeder op te vragen bij de Italiaanse autoriteiten. Een dergelijke vraag werd gedaan bij het UNHCR Italië via het UNHCR bureau te Brussel, maar het BCHV stelt dat het dossier niet kon worden teruggevonden. Op 9 juli 2015 stuurde uw raadsman een tweede e-mail, waarin hij uitlegde dat u er niet in geslaagd bent om uw contacten in Italië te bereiken, waardoor u hen niet heeft kunnen vragen om enig stuk uit de Italiaanse asiëlprocedure van uw moeder voor te leggen.

Verder vertoonden uw verklaringen met betrekking tot uw afkomst opmerkelijke, hiaten en tegenstrijdigheden, hetgeen de waarachtigheid van uw vermeende Eritrese nationaliteit verder op de helling plaatst.

U verklaarde in het district Twalot in de stad Massawa te hebben gewoond tot u twee jaar oud was (CGVS I, p. 4). Deze naam werd evenwel niet teruggevonden als één van de districten van Massawa, maar vermoedelijk bedoelde u het eiland Taulud dat deel uitmaakt van Massawa (Bradt Travel Guide, 'Eritrea', 2007, p. 129; 'Massawa (Mitsiwa, Massauwa) Eritrea'). Gevraagd naar de overige districten van Massawa bleek u ze niet te kennen (CGVS p. 4). U slaagde er dan weer wel in vijf van de zes administratieve regio's van Eritrea op te sommen (CGVS I, p. 6). Desgevraagd wist u dat Massawa gelegen was in de regio Northern Red Sea en u gaf aansluitend nog aan dat Massawa een historische en toeristische plaats was (CGVS I, p. 5). U kende echter geen andere steden die in de buurt van Massawa waren gesitueerd en evenmin was u er zeker van of Massawa al dan niet aan de kust was gelegen (CGVS I, p. 5). Gevraagd naar alles wat u zich zelf over uw geboortestad herinnerde of wat u erover hoorde, stelde u nogmaals dat uw moeder u vertelde dat het een historische plaats was en voegde u er nog kortweg aan toe dat er veel vis voorhanden is in Massawa (CGVS I, p. 5). Op de vraag of uw moeder u nog andere zaken vertelde, haalde u aan dat er in Massawa tal van kerken en moskeeën zijn (CGVS I, p. 5). In het bijzonder zou uw moeder u hebben verteld over de kerk Enda Mariam, aangezien deze kerk naar uw zeggen een belangrijke rol speelde in uw religieuze leven, maar verder trad u niet in detail (CGVS I, p. 5). U kon foutloos de negen etnische groepen in Eritrea opsommen en is het aannemelijk dat uw burens in Massawa zowel Tigrinya als Tigre waren zoals u beweerde (CGVS I, p. 5). Dat u echter geen idee scheen te hebben van het verschil tussen deze laatste twee etnische groepen mag ten zeerste verbazen (CGVS I, p. 4-5). Ter vergoelijking voor de opmerkelijke hiaten in uw kennis benadrukte u meermaals de jonge leeftijd waarop u Eritrea verliet (CGVS I, p. 4-5). **Niettegenstaande u inderdaad nog zeer jong was toen u naar Ethiopië verhuisde en het CGVS wel degelijk rekening houdt met uw profiel, is het evenwel uiterst frappant dat u op specifieke vragen over de directe leefomgeving van u en uw ouders in Eritrea veelal het antwoord moest schuldig blijven, terwijl u er wel in slaagde om te antwoorden op algemene vragen met betrekking tot uw land van herkomst. Dit wordt verder bevestigd door uw verklaringen aangaande uw familiale achtergrond.** U stelde immers verrassend genoeg niet te weten of uw ouders broers dan wel zussen hadden (CGVS I, p. 13). Ter uwer verdediging wierp u op dat uw ouders de enigen waren die uit Eritrea vertrokken en naar uw zeggen onderhield u geen contact met familieleden (CGVS I, p. 13). **Dat uw moeder u echter enerzijds wel degelijk enige algemeenheden zou hebben verteld over Massawa, maar dat ze zich er anderzijds niet van zou hebben vergewist dat u uw eigen familiale achtergrond kende, blijft zeer moeilijk te geloven.**

Tot slot is het in dit verband uiterst opmerkelijk dat u bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw vertrek uit uw geboorteland. Tijdens uw gehoor op het Commissariaatgeneraal dd. 16 oktober 2013 verklaarde u vanaf 1996 in Ethiopië te hebben gewoond met uw ouders en uw broer E. (CGVS I, p. 4). U stelde echter niet te weten naar aanleiding waarvan uw ouders besloten Eritrea te verlaten, aangezien u op dat moment nog een kind was (CGVS, p. 7). Gevraagd of ze u later vertelden waarom ze hun geboorteland verlieten, antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 8). Evenmin zou u er ooit zelf naar hebben gevraagd en naar uw zeggen was het tot op het moment dat u met uw moeder in Italië was nooit een gespreksonderwerp (CGVS I, p. 8). Ter verklaring opperde u: 'Ik vroeg het niet, we hadden veel problemen en veel stress, dus ik vroeg het niet, ik had geen tijd om me over zo'n dingen druk te maken' (CGVS I, p. 8).

Aangezien uw vertrek uit Eritrea op tweejarige leeftijd echter uiteindelijk een zulke grote impact op uw verdere leven zou hebben, is het wel zeer weinig aannemelijk dat de reden voor uw vertrek uit uw geboorteland tot het overlijden van uw moeder in 2010 nooit ter sprake zou zijn gekomen.

Verder legde u volstrekt onaannemelijke verklaringen af over de manier waarop uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven en bleek u uitermate onwetend over de levensomstandigheden van Eritrese staatsburgers in Ethiopië vanaf het uitbreken van het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea, hetgeen uw beweerde Eritrese nationaliteit verder fundamenteel ondergraaft.

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en naar uw zeggen bezat u nooit een andere nationaliteit (CGVS I, p. 4). Ook uw ouders zouden altijd de Eritrese nationaliteit hebben gehad en u ontkende expliciet dat uw vader dan wel uw moeder ooit de Ethiopische nationaliteit hadden (CGVS I, p. 12). Op de vraag hoe uw ouders de Eritrese nationaliteit precies verwierven, stelde u het niet te weten (CGVS p. 13). U meende dat ze eenvoudigweg de Eritrese nationaliteit hadden omdat ze Eritreërs waren (CGVS p. 13). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat iedereen van Eritrese origine die voor 1991 werd geboren in Ethiopië werd beschouwd als een Ethiopisch staatsburger, ook diegenen die van de Ethiopische provincie Eritrea afkomstig waren (Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 15). Dit indachtig werd u erop gewezen dat uw ouders voor de onafhankelijkheid van Eritrea nog niet over de Eritrese nationaliteit konden beschikken, maar u verklaarde er geen idee over te hebben (CGVS p. 13). Gevraagd of uw ouders u ooit iets vertelden over het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum in 1993 stelde u het bovendien niet te weten (CGVS p. 13). Nochtans, uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat 'het bepalen van nationaliteit en de registratie om te stemmen [in het referendum van 1993] in tandem plaatsvonden' (Question and Answer Series, 'Eritrea & Ethiopia: Large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000', januari 2002, p. 9). **In het licht van deze informatie mag het reeds uiterst merkwaardig heten dat u volhield dat uw ouders ten allen tijde over de Eritrese nationaliteit beschikten en dat u nooit iets bleek te hebben opgevangen over het onafhankelijkheidsreferendum in 1993.** Aangezien u beweerde van 1996 tot januari 2008 met uw familie in Addis Abeba te hebben gewoond, is uw onwetendheid hieromtrent des te frappanter (CGVS I, p. 4, 6-7). Uit objectieve informatie (cfr. supra) blijkt immers dat na het uitbreken van het conflict tussen Eritrea en Ethiopië in 1998 personen van Eritrese afkomst ineens werden geacht hun verblijfsrecht in Ethiopië te hebben verloren en werden personen van Eritrese afkomst op grote schaal geïnterneerd en gedeporteerd ('Algemeen Ambtsbericht Ethiopië', februari 2005, p. 54-55). Aanvankelijk richtten de Ethiopische autoriteiten zich hoofdzakelijk op mensen die een mogelijk veiligheidsrisico vormden zoals prominente zakenlui of politici van Eritrese origine. Na juni 1998 betrof het evenwel veelal doorsnee mensen en iedereen die enige band met Eritrea had, liep het risico te worden gedeporteerd (Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 18-19). In dit verband verwerd tegen juli 1999 'de vraag wie gestemd had in het referendum van 1993 (...) een cruciale kwestie in het deportatieproces en in de wederzijdse beschuldigingen tussen de twee staten' (Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 20; Question and Answer Series, 'Eritrea & Ethiopia: Large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000, januari 2002, p. 10, 16-17). Bovendien moesten alle personen van Eritrese afkomst zich in 1999 registreren bij de Ethiopische autoriteiten voor een verblijfsvergunning om een 'white' dan wel 'yellow card' te ontvangen, hetgeen het dagelijkse leven van mensen van Eritrese origine in Ethiopië zo mogelijk nog hachelijker maakte ('Algemeen Ambtsbericht Ethiopië', februari 2005, p. 55; Human Rights Watch, 'Eritrea and Ethiopia – The Horn of Africa war: Mass Expulsions and the Nationality Issue (June 1998 – April 2002)', januari 2003, p. 20-21). **Niettegenstaande u affirmatief antwoordde op de vraag of ook u en uw ouders als Eritreërs werden beschouwd door de Ethiopische autoriteiten en u zodoende een reëel risico liep eveneens te worden gedeporteerd en het beschikken over de juiste documenten van wezenlijk belang was, repte u hier tijdens het gehele gehoor verrassend genoeg met geen woord over en wist u niet of uw ouders ooit identiteitsdocumenten in hun bezit hadden (CGVS I, p. 13, 20).**

Ook bleek u nauwelijks enige notie te hebben van het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië, laat staan dat u gewag maakte van de ingrijpende gevolgen van dit conflict op de in Ethiopië wonende Eritrese bevolking. Wanneer andermaal expliciet werd gepeild of uw ouders u nog dingen vertelden over uw geboortestreek of over Eritrea in het algemeen, vroeg u schouderophalend wat er bedoeld werd om vervolgens in uiterst algemene bewoordingen aan te geven dat er ooit een conflict was tussen Eritrea en Ethiopië (CGVS I, p. 6).

Wanneer hier dieper op werd ingegaan, gaf u aan dat er een oorlog woedde tussen beide landen voor uw geboorte in 1994 en stelde u dat 'er [ook in 2013] nog steeds conflict [is] tussen de twee landen' (CGVS I, p. 6). Gevraagd wat u over dit recente conflict wist, antwoordde u evenwel nietszeggend dat er op dit moment [2013] geen sprake is van vrede tussen de twee landen en vervolgde desgevraagd uiterst ontwijkend: 'Ik ben niet zeker of er nu nog gevochten wordt, op dit specifieke moment, maar wanneer ik daar [in Ethiopië] was [voor januari 2008], waren er soms conflicten' (CGVS I, p. 6). Wanneer later tijdens het gehoor nogmaals werd gevraagd meer details te geven over de door u aangekaarte oorlogen tussen Eritrea en Ethiopië, antwoordde u eens te meer ontwijkend: 'Ik ging er nooit naartoe, naar waar conflict was, maar ik weet dat er een oorlog was tussen de twee landen' (CGVS I, p. 18). De aanleiding van het conflict was naar uw zeggen 'een plaats', maar gevraagd of u nog iets meer wist over dit conflict antwoordde u ontkennend (CGVS I, p. 18). Gepeild naar de periode waarin dit conflict plaatsvond, ontweek u bovendien eens te meer de vraag en bleek u het evenmin te kunnen situeren in de tijd (CGVS I, p. 18).

Uw jonge leeftijd op het moment van deze gebeurtenissen kan geenszins gelden als verschoning voor uw onwetendheid over al deze elementen. **Indachtig dat u beweerde van 1996 tot 2008 als Eritrese in Ethiopië te hebben gewoond, is het volstrekt ondenkbaar dat u tijdens uw verblijf in Ethiopië op generlei manier verontrustende geluiden zou hebben opgevangen over de demarches van de Ethiopische regering ten aanzien van mensen van Eritrese afkomst of nationaliteit naar aanleiding van het grensconflict.**

Meer nog, al bovenstaande elementen laten reeds toe te concluderen dat u er geenszins in slaagde uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde hieruit voortvloeiende problemen met de Ethiopische autoriteiten fundamenteel ondermijnd.

Ook is het allerminst geloofwaardig dat u problemen zou ondervinden met de Ethiopische autoriteiten omwille van wat uw vader en uw broer overkwam.

Met betrekking tot de verdwijning van uw vader blijkt het volgende. Wanneer tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dd. 16 oktober 2013 de vraag werd opgeworpen wat er gebeurde met uw vader, verklaarde u: 'Mijn vader, wanneer ik jong was, in 2000, kwam de federale politie en ze namen hem mee, sinds dan weten we niets meer over hem' (CGVS I, p. 8, 22). **Wanneer het Commissariaat-generaal dieper inging op de precieze omstandigheden waarin uw vader in Ethiopië zou zijn verdwenen, bleek u hierover uitermate onwetend.** Zo wist u niet om welke reden uw vader werd meegenomen (CGVS I, p. 9-10, 13). Uw vader zou u nooit hebben verteld of hij met problemen kampte, maar volgens uw moeder 'was hij één van de voornaamste coördinatoren van de Eritrese gemeenschap in Addis Abeba' (CGVS I, p. 10). Desgevraagd lichtte u verder toe dat hij de secretaris was van het Eritrese Comité, genaamd Mahberekom (CGVS I, p. 10). U wist echter niet wat de activiteiten van dit Comité behelsden noch had u er enig idee van hoe zijn functie als secretaris verband hield met zijn arrestatie (CGVS I, p. 10). Herhaaldelijk gepeild of u zich nog iets kon herinneren van de omstandigheden waarin zijn arrestatie plaatsvond, kon u zich enkel nog voor de geest dat hij 's ochtends werd gearresteerd (CGVS I, p. 13). Verder herinnerde u zich naar uw zeggen niets meer van dit moment (CGVS I, p. 13). U evenals uw moeder en uw broer hadden er het raden naar waar uw vader naartoe werd gebracht, waardoor het naar uw zeggen onmogelijk was om hem op te sporen (CGVS I, p. 14). Aangezien de verdwijning van uw vader toch een ingrijpende familiale gebeurtenis moet zijn geweest, strekt het evenwel ten zeerste tot de verbazing dat u de context van uw vaders verdwijning niet preciezer kan schetsen. Meer nog, dat uw moeder u wel zou hebben verteld over het engagement van uw vader binnen de Eritrese gemeenschap in Addis Abeba, maar u verder in het ongewisse zou hebben gelaten over hoe dit mogelijks zou hebben geleid tot zijn arrestatie is volkomen onaannemelijk. **Al deze tegenstrijdige en vage verklaringen in acht genomen, dringt de conclusie zich op dat de door u beweerde arrestatie en verdwijning van uw vader elke geloofwaardigheid mist.**

Gepolst naar het wedervaren van uw broer, verklaarde u: 'Mijn broer was lid van de oppositiepartij Kinijit, na de verkiezingen van 2005 deed hij mee aan de studentenrevolte en op dat moment stierf hij' (CGVS I, p. 9). Via uw moeder zou u hebben vernomen dat Kinijit een Ethiopische oppositiepartij was, die zich verzette tegen de heersende partij van Meles Zenawi (CGVS I, p. 8). Over de omstandigheden waarin uw broer overleed zou uw moeder u verder nog hebben verteld dat 'mensen op dat moment [van de studentenrevolte] stenen en alles wat ze in hun handen kregen naar de politie aan het gooien waren, de politie ook, ze schoten, de meeste studenten waren aanhangers van de Kinijit op dat moment, daarom' (CGVS I, p. 9). **Op basis hiervan kan echter bezwaarlijk worden gesteld dat u gegronde redenen opwierp om aan te nemen dat u hetzelfde lot wacht en u thans omwille hiervan persoonlijk zal worden vervolgd door de Ethiopische autoriteiten.**

Tot slot legde u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw persoonlijke nationaliteit of reisweg. De wel door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De informatie op de door u voorgelegde geboorteakte op naam van uw dochter staat niet ter discussie en noopt niet tot een herziening van bovenstaande argumentatie.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u ter terechtzitting bij de RvV dd. 28 augustus 2014 een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw moeder (nr. X) en een vertaling ervan alsook de enveloppe van DHL waarmee haar deze documenten vanuit Italië werden bezorgd neer. Vooreerst kan opgemerkt worden dat u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde niet te weten of uw ouders al dan niet over identiteitsdocumenten beschikten (CGVS I, p. 20). Overigens legde u zelf geen persoonlijk identiteitsdocumenten neer waardoor het niet kan vastgesteld worden of de kopie van de identiteitskaart die u neerlegde wel degelijk de identiteitskaart van uw moeder zou zijn. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat valse of vervalste Eritrese identiteitsdocumenten veelvuldig voorkomen buiten Eritrea.

Daarnaast legde u een aantal medische attesten neer waaruit moet blijken dat u te kampen heeft met psychologische problemen. Het Commissariaat-generaal onderkent de ernst van de in de medische attesten geschetste psychologische problematiek, doch zonder afbreuk te doen aan het gestelde in deze attesten, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure, noch dat u te lijden heeft aan geheugen- of concentratieproblemen die u zouden verhinderen volwaardige verklaringen af te leggen, noch dat uw mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van uw asielaanvraag. Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt voorts niet dat uw cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor u niet in staat zou zijn om een correct en coherent relaas naar voor te brengen zodat de vastgestelde vaagheden, lacunes en incoherenties in uw relaas onverkort overeind blijven.

In het psychologisch verslag van 24 februari 2012 (opgesteld door psychologe Marie France Dispaux) staat te lezen dat u sinds begin januari 2012 op regelmatige basis op consultatie ging, dat u erg depressief bent en dat uw zorgen voornamelijk betrekking hebben op uw dochter. Het verslag vermeldt niets in verband met geheugen- of concentratieproblemen. Nergens uit dit verslag kan worden afgeleid dat u te kampen heeft met dermate ernstige psychische problemen dat van u niet mag worden verwacht dat u een gehoor kan volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen kan afleggen. Bovendien is het frappant te moeten vaststellen dat de inhoud van het verslag afwijkt van uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo vermeldt het verslag dat u na de moord op uw vader in 2002 samen met uw moeder vanuit Eritrea naar Ethiopië bent gevlucht: "Son père a été tué en Erythrée, au moment des derniers événements politiques en 2002, elles ont fui le pays, sa maman et elle pour l'Ethiopie dans un premier temps, puis au Soudan." Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u geheel anders dat u op tweejarige leeftijd, dus in 1996, samen met uw ouders en uw broer naar Addis Abeba, Ethiopië bent verhuisd (CGVS I, p. 4). U stelde niet te weten waarom jullie Eritrea hebben verlaten (CGVS I, pp. 7-8). U verklaarde verder dat uw vader in 2000 in Ethiopië is verdwenen. Hij werd, omwille van een voor u onbekende reden, meegenomen door de federale politie en sindsdien hebt u niets meer van hem vernomen (CGVS I, pp. 8-9 en 13). Dat de gesprekken met uw psycholoog in het Engels plaatsvonden en u het Engels niet zo goed machtig bent (CGVS II, p. 2), is geen afdoende uitleg voor deze uiteenlopende verklaringen. Het is weinig aannemelijk dat verklaringen die dermate verschillen te wijten zijn aan misverstanden. Bovendien strookt uw uitleg niet met uw eerdere verklaring hieromtrent in uw verzoekschrift, ingediend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 13 mei 2014, met name dat u met deze psychologe Frans sprak en dat u op dat ogenblik de Franse taal nog niet goed beheerste (verzoekschrift d.d. 16/06/2014, p. 7).

In het medisch attest van 22 december 2012 (opgesteld door dokter Céline Vanschepdael) staat te lezen dat u zeer breekbaar bent en wordt melding gemaakt van "une grande souffrance psychologique secondaire à l'évolution défavorable de sa procédure d'asile", doch niets meer dan dat. In het attest wordt verder niets toegelicht of geconcretiseerd omtrent de psychologische problemen waarmee u te kampen heeft.

Wat betreft het medisch attest van 9 oktober 2013 (opgesteld door dokter Céline Vanschepdael), dient te worden vastgesteld dat hierin louter wordt vermeld dat u enkele symptomen vertoont zoals slaapproblemen, angstgevoelens, en geheugen- en concentratieproblemen die psychologische problemen doen vermoeden. Doch het medisch attest bevat geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose is gekomen, noch over de aard van de geheugen- en concentratieproblemen. Dit attest is bovendien opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zake bevoegd specialist. Derhalve is dit attest niet van aard om aan te tonen dat uw cognitieve geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn om correcte en coherente verklaringen af te leggen.

In het psychologisch attest van 25 oktober 2013 (opgesteld door psychologe Claire Boucquey) staat te lezen dat u wordt opgevolgd sedert 9 oktober 2012, dat u zeer breekbaar bent door een gebrek aan familiale structuren tijdens uw kinderjaren en uw adolescentie en dat u in een latente staat van depressie dreigt te belanden. De psycholoog in kwestie somt verder enkele symptomen op waaraan u lijdt (migraine, slapeloosheid afgewisseld met nachtmerries, en geheugenverlies) en concludeert dat u te kampen heeft met "une angoisse existentielle d'abandon qui entraîne encore actuellement une instabilité psychologique de type dépressif, qui influence tout son vécu affectif et mental." Niettegenstaande dit attest melding maakt van "d'importantes pertes de mémoires", legt u geen enkel medisch attest neer waaruit blijkt dat hiertoe een objectief neuro-psychologisch onderzoek werd gevoerd. Het aangebrachte attest vermeldt niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Overigens dient te worden opgemerkt dat het attest werd opgemaakt door een psycholoog en geen arts, waardoor enige medische attestering ontbreekt.

Wat betreft het psychologisch attest van 18 juni 2015 (opgesteld door psychologe Claire Boucquey) dient te worden vastgesteld dat hierin wordt vermeld dat u van oktober 2012 tot april 2015 op regelmatige basis op consultatie ging en dat u in een chronische depressie bent hervallen als gevolg van de leegte die is ontstaan nadat u noodgedwongen uw werk moest stopzetten, het eindeloze wachten op de regularisatie van uw dossier en het vertrek van al uw kennissen uit het centrum. Ook dit attest vermeldt niet specifiek dat u aan geheugenof concentratieproblemen lijdt. Nergens uit dit attest kan worden afgeleid dat u ten tijde van uw gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken of voor het Commissariaat-generaal met dermate ernstige psychische problemen kampte dat u niet bij machte was om te worden gehoord en om in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw psychologische toestand, dient te worden opgemerkt dat in de door u neergelegde medische attesten op zeer summiere wijze wordt gesteld dat er sprake is van geheugenproblemen of geheugenverlies. Op geen enkele wijze wordt door de behandelende arts of psycholoog verduidelijkt waaruit dit geheugenprobleem bestaat, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het probleem is. De attesten volstaan dan ook geenszins om aan te tonen dat het vastgestelde gebrek aan kennis omtrent elementen uit uw eigen leefwereld en achtergrond te wijten zou zijn aan uw psychologische toestand.

Verder vermelden geen van de door u neergelegde medische attesten dat van u geen volwaardige verklaringen mochten/mogen worden verwacht. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen in het administratieve dossier dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen worden afgeleid. U, noch de advocaat die u bijstond, formuleerden enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de gehoren voor het Commissariaat-generaal, en maakten evenmin melding van dermate ernstige psychische problemen in uw hoofde dat u niet in staat zou zijn om de gehoren te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt verder dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zo blijkt uit de gehoorverslagen dat u in staat was om een chronologisch en gestructureerd relaas uit de doeken te doen over hetgeen u en uw familie is overkomen. Verder blijkt uit de gehoorverslagen duidelijk dat u de vragen goed begreep, maar dat u de antwoorden op bepaalde vragen niet kende en tevens soms feitelijk foutieve antwoorden gaf, hetgeen echter niet kan worden teruggebracht tot geheugen- of concentratieproblemen. Zo blijkt u nagenoeg geheel onwetend te zijn over uw beweerde geboorteplaats de stad Massawa in Eritrea, de aanleiding voor uw vertrek uit uw beweerde geboorteland, de reden waarom uw vader gearresteerd werd, uw familiale achtergrond, de manier waarop uw ouders de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven etc. en blijken uw antwoorden op vragen hieromtrent veelal niet meer te zijn dan "Aangezien ik de stad verliet wanneer ik jong was, zijn er niet veel details die ik kan zeggen.", "Ik weet het niet, ik was een kind.", "Ik wou dat ik het wist.", "Ik heb er geen idee van, ze zijn de enigen die vertrokken zijn.", "Ik heb er geen idee over." etc. (CGVS I, pp. 4-5, 7-8, 9-10 en 13). Bovendien blijkt uit het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u wel algemene, ingestudeerde kennis kon weergeven, zoals vijf van de zes administratieve regio's van Eritrea en de negen etnische groepen in Eritrea (CGVS I, pp. 5-6). Hieruit kan geen problematische mentale of psychische toestand, maar wel een duidelijke alertheid en helderheid blijken. Uit niets blijkt dat u tijdens het uiteenzetten van uw asielmotieven of het beantwoorden van de u gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om correcte en coherente verklaringen af te leggen. U slaagt er dan ook allerminst in aannemelijk te maken dat u doorheen de asielprocedure moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor de vastgestelde vaagheden, lacunes en incoherenties in uw relaas.

Het medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw dochter G.T.T. toont aan dat ze niet besneden is, hetgeen niet wordt betwist. Gevraagd hoe dit document uw asielaanvraag ondersteunde, stelde u te zijn besneden en verklaarde u ervan overtuigd te zijn dat uw dochter hetzelfde zou meemaken in geval van terugkeer naar Eritrea of Ethiopië (CGVS I, p. 19).

Desgevraagd lichtte u verder toe dat uw dochter zowel in Eritrea als in Ethiopië zou worden besneden door de gemeenschap, omdat het een normaal cultureel gebruik is in beide landen (CGVS I, p. 19). Even later klonk het: 'In de traditie en cultuur van Ethiopië en Eritrea wordt gezegd dat het goed is voor de vrouw, er is geen specifieke reden, ze hebben slechts een weak thinking (CGVS p. 20). Uw beweerde vrees voor de besnijdenis van uw dochter ten opzichte van Eritrea is niet relevant in de beoordeling van uw asielaanvraag, aangezien hierboven reeds overduidelijk werd aangetoond dat u onterecht beweerde over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Wat betreft Ethiopië, het land waar u het merendeel van uw leven woonde, dient te worden vastgesteld dat de door u geopperde vrees uitermate vaag is, gezien u niet concreet weet aan te geven wie druk op u zou leggen opdat uw dochter besneden zou worden. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat, hoewel de traditie van besnijdenis problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, het bij wet verboden is in Ethiopië, dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen het gebruik, dat de houding ten aanzien van besnijdenis in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor besnijdenis tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn) en dat de prevalentie van besnijdenis dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9 percent bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7 percent en in het jaar 2011 tot 23 percent. Wanneer u werd gewezen op deze evolutie, stelde u slechts niet te weten hoe het nu is (CGVS I, p. 20). U vervolgde: 'Aangezien het mij overkwam, heb ik het idee dat het altijd gebeurt' (CGVS I, p. 20). Echter, de problematiek blijkt thans groter te zijn in rurale gebieden dan in stedelijke centra. Meer nog, het percentage besneden meisjes jonger dan 15 jaar bedroeg in 2011 9,2 percent de regio Addis Abeba, waar ook u het merendeel van uw leven woonachtig was, daar waar het in het jaar 2005 nog 25,1 percent was en in het jaar 2000 39,8 percent. Dit impliceert dat nog geen vierde van de jonge meisjes in Ethiopië, en nog geen tiende in de hoofdstad, op algemene wijze het risico loopt op besnijdenis. Redelijkerwijs kan dan ook worden gesteld dat dit duidt op een significante, dalende trend. Daarenboven blijkt ook dat bij uw etnie, Tiginya (Tigray), een dalende trend kan waargenomen worden (Country Profile: FGM in Ethiopia, oktober 2013). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt nog dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van VGV (vrouwelijke genitale verminking) - voornamelijk in stedelijke gebieden - en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. U maakt dan ook niet aannemelijk zich niet te kunnen laten bijstaan door deze organisaties.

Aansluitend bij het bovenstaande, moest tot slot nog worden aangestipt dat het medisch attest, getuigende van het feit dat u een besnijdenis type II onderging, er allerminst op wijst dat ook uw dochter daadwerkelijk een dergelijke besnijdenis zal ondergaan.

Wat betreft de door u voorgelegde resolutie van het Europees Parlement over Ethiopië, het door u voorgelegde uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Eritrea van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2013 en het door u voorgelegde uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Ethiopië van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van mei 2013 kan slechts worden opgemerkt dat het hier algemene documenten betreft die geenszins het door u afgelegde persoonlijke asielrelaas kunnen ondersteunen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde ongeloofwaardig geachte elementen als deze van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

De commissaris-generaal legt een verweernota neer, waaraan "'Female Genital Mutilation", bron: website United Nations Population Fund (UNFPA) Ethiopia, geraadpleegd op 24/07/2017" en "'Metrics of Progress, Moments of Change" 2015 annual report, bron UNFPA en UNICEF" toegevoegd wordt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 juli 2017 een schending aan "van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 EVRM, van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, en van het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en manifeste appreciatiefout".

Zij voert aan dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd *"als ze Eritrea heeft verlaten"* en *"op het moment van de feiten"*, met haar *"zware psychologische problemen met name aan geheugenproblemen en concentratiestoornissen"*, met de *"verschillende emotionele gebeurtenissen"* die zij heeft meegemaakt en met de lange duur van haar asielprocedure.

Zij benadrukt dat hij *"al haar beste gedaan [heeft] om enkele documenten te raken : hulp van vriendinnen van haar moeder en hulp van BCHV en UNCHR vragen"*. Zij meent dat zij *"een voldoende bewijs van haar eigen nationaliteit, de identiteitskaart van haar moeder"* heeft, wat volgens haar *"een authentieke document"* is dat niet enkel kan worden uitgesloten *"omdat corruptie bestaat"*.

Haar onwetendheden aangaande haar geboorteplaats Massawa, over haar vertrek uit Eritrea, over *"de onafhankelijkheid van Eritrea, de grensconflict tussen beide landen en de gevolgen daarvan voor de Eritrese bevolking in Ethiopie"* en over de problemen die haar vader en broer hebben gekend, wijt zij aan haar jonge leeftijd destijds.

Zij wijst erop dat zij wél verklaringen aflegde *"over het leven van de Eritrese bevolking in Ethiopie"*, met name *"haar gezin werd mishandeld door de autoriteiten : huiszoekingen, verdwijning van haar vader en na, zijn dood"* en *"haar onmogelijkheid om zich al Eritrese het in te schrijven op school"*.

Wat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekster en de inhoud van haar voormalige psychologe Dispaux betreft, merkt zij op *"dat ze op alle haar horen (op DVZ en CGVS) heeft verklaard dat haar vader in 2000 is overleden"* en dat *"het psychologisch attest bijzonder beknopt [is] en niet de pretentie [heeft] om het feitenrelaas van verzoeksters asielrelaas te staven"*.

Verzoekster klaagt aan dat *"geen voldoende aandacht werd besteden aan de psychologische problemen van de verzoekster en haar zware psychologische trauma's waaraan ze lijdt"*.

In geval van een terugkeer naar Eritrea vreest verzoekster *"om gearresteerd te worden omdat ze als een deserteur zal beschouwd worden"* - waarvoor zij citeert uit *"AMNESTY INTERNATIONAL, « ERYTHRÉE 2016/2017 »"* - en *"om vervolgd te worden omwille van haar Eritrese origine en nationaliteit"*.

Zij meent tevens dat er een reëel risico bestaat *"voor haar dochter om besneden te worden"*, omdat er *"een prevalentie van 88,7% [is] in Eritrea volgens GAMS"*, waarvoor zij verwijst naar *"SPF, "Etude de prevalence des femmes excisées et des filles à risque d'excision en Belgique"*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en haar in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen, haar in nog meer ondergeschikte orde als vluchteling te erkennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en Eritrea te zijn ontvlucht toen zij 2 jaar oud was, waarna zij opgroeide in Ethiopië. In januari 2008 verliet zij Ethiopië samen met haar moeder uit vrees voor (verdere) problemen omwille van hun Eritrese afkomst. Verzoekster vreest een terugkeer naar Eritrea omwille van de militaire dienstplicht en de mogelijke besnijdenis van haar dochter.

2.4. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit, gezien zij onaannemelijke verklaringen aflegde over haar leven als Eritrese in Ethiopië van 1996 tot 2008. Waar de Raad kan aannemen dat verzoekster, die slechts 2 jaar was toen zij Eritrea verliet, onwetend is over haar geboorteplaats Massawa, zoals terecht wordt aangevoerd in het verzoekschrift, verwacht de Raad van verzoekster wél doorleefde verklaringen en antwoorden op vragen inzake waarneembare en elementaire en ingrijpende zaken in verband met haar eigen leven in Ethiopië, waar zij woonde tot zij 14 jaar was. Tevens kan verwacht worden dat verzoekster doorheen haar leven heeft gehoord over het vertrek van het gezin uit Eritrea.

2.5. Verzoekster legde incoherente en onaannemelijke verklaringen af over de nationaliteit van haar ouders. Enerzijds beweerde zij dat haar ouders altijd de Eritrese nationaliteit hadden, dat ze nooit de Ethiopische nationaliteit verkregen (gehoor 16 oktober 2013, p. 12) en dat zij en haar ouders als Eritreeërs werden beschouwd door de Ethiopische autoriteiten. Anderzijds bleek zij niet te weten hoe haar ouders de Eritrese nationaliteit verkregen hadden (gehoor 16 oktober 2013, p. 13), noch dat er in 1993 het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum had plaatsgevonden (gehoor 16 oktober 2013, p. 13), noch of haar ouders ooit (identiteits)documenten in hun bezit hadden (gehoor 16 oktober 2013, p.13, 20).

2.6. Dergelijke onwetendheid is geheel ongeloofwaardig en ondermijnt haar beweerde 12-jarige verblijf in Ethiopië, gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat iedereen van Eritrese origine die vóór 1991 werd geboren in Ethiopië werd beschouwd als een Ethiopisch staatsburger, ook diegenen die van de Ethiopische provincie Eritrea afkomstig waren dat toen immers tot het Ethiopisch grondgebied behoorde. Hieruit blijkt ook dat het bepalen van nationaliteit en de registratie om te stemmen in het referendum van 1993 in tandem plaatsvond, dat na het uitbreken van het conflict tussen Eritrea en Ethiopië in 1998 personen van Eritrese afkomst in moeilijkheden kwamen, zij hun verblijfsrecht in Ethiopië konden verliezen en zelfs op grote schaal geïnterneerd en gedeporteerd werden. De Ethiopische autoriteiten richtten zich hierbij aanvankelijk hoofdzakelijk op mensen die een mogelijk veiligheidsrisico vormden zoals prominente zakenlui of politici van Eritrese origine, maar na juni 1998 werden ook doorsnee mensen en iedereen met enige band met Eritrea geïnterneerd. In dit verband werd tegen juli 1999 de vraag wie gestemd had in het referendum van 1993 een cruciale kwestie in het deportatieproces en in de wederzijdse beschuldigingen tussen de twee staten. Aldus moesten alle personen van Eritrese afkomst zich in 1999 registreren bij de Ethiopische autoriteiten voor een verblijfsvergunning om een “white” dan wel “yellow card” te ontvangen, hetgeen het dagelijkse leven van mensen van Eritrese origine in Ethiopië nog hachelijker maakte.

2.7. Dat verzoekster, wiens vader volgens haar verklaringen één van de voornaamste coördinatoren van de Eritrese gemeenschap in Addis Abeba en secretaris van het Eritrese Comité zou zijn geweest en hierdoor sinds 2000 problemen kende, niet eens op de hoogte was van de nationaliteitskwestie, het referendum van 1993, de deportaties na 1998 en de procedures tot het bekomen van (verblijfs)documenten in 1999, wijst erop dat zij geenszins als Eritrese in een Eritrees gezin in Addis

Abeba heeft geleefd. Immers deze kwesties behoorden tot de dagelijkse situatie, haar gezinstoestand en de mogelijkheid voor haar en haar broer om te studeren.

2.8. Voorts is het opvallend dat verzoekster verklaarde dat zij in Ethiopië naar de publieke lagere Amha Desta-school ging tot 2006 en dat haar inschrijving in deze publieke school plots in 2007 geweigerd werd (*"Op dat moment begonnen ze te zeggen dat het vol was en dat er dus geen plaats was voor de Eritreërs."*; gehoor 16 oktober 2013, p. 7, 14, 18), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het geheel niet mogelijk is om zich als buitenlander in te schrijven voor publiek onderwijs in Ethiopië, en gaf verzoekster aan dat haar broer zich inzette voor de Ethiopische politiek binnen de oppositiepartij Kinijit (gehoor 16 oktober 2013, p. 9), maar blijkbaar niet geëngageerd was voor de Eritrese zaak, hoewel hun vader beweerdelijk één van de voornaamste coördinatoren van de Eritrese gemeenschap in Addis Abeba en secretaris van het Eritrese Comité was. Noch uit verzoeksters verklaringen kan enigszins worden afgeleid dat zij afkomstig is uit Eritrea. Wel toont verzoekster met haar verklaringen aan dat haar familie en broer betrokken waren bij het gebeuren in Ethiopië. Verzoeksters verklaring van Eritrese nationaliteit te zijn komt dan ook verzonnen voor.

2.9. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster *"een voldoende bewijs van haar eigen nationaliteit, de identiteitskaart van haar moeder"* heeft, wat volgens haar *"een authentieke document"* is dat niet enkel kan worden uitgesloten *"omdat corruptie bestaat"*, antwoordt de Raad dat de voorgelegde fotokopie van de Eritrese identiteitskaart van haar moeder bovenstaande vaststellingen niet kan weerleggen, gezien de Raad geen bewijswaarde hecht aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X), temeer daar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat valse of vervalste Eritrese identiteitsdocumenten veelvuldig voorkomen buiten Eritrea. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat verzoekster de dochter is van de persoon op de identiteitskaart.

2.10. Ook de door verzoekster voorgelegde medische en psychologische attesten kunnen de onaannemelijke verklaringen over haar leven als Eritrese in Ethiopië niet verschonen. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanbrengt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar *"zware psychologische problemen met name aan geheugenproblemen en concentratiestoornissen"* en de *"verschillende emotionele gebeurtenissen"* die zij heeft meegemaakt en dat *"geen voldoende aandacht werd besteden aan de psychologische problemen van de verzoekster en haar zware psychologische trauma's waaraan ze lijdt"*, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster geen medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden psychologische, concentratie- of geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. In tegendeel, uit de psychologische attesten van 25 oktober 2013 en 18 juni 2015 blijkt dat verzoekster zich ongelukkig voelt in België, omwille van haar onzeker verblijf en omdat ze zich verlaten voelt. Bovendien weegt haar taak als alleenstaande jonge moeder zwaar nu haar dochter veel aandacht eist.

Het psychologisch verslag van 24 februari 2012, het medisch attest van 22 december 2012 en het psychologisch attest van 18 juni 2015 bespreken verzoeksters psychologische toestand maar vermelden deze attesten niets in verband met geheugen- of concentratieproblemen. Het medisch attest van 9 oktober 2013, opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde, beschrijft symptomen waaronder slaapproblemen, angstgevoelens en geheugen- en concentratieproblemen die psychologische problemen doen vermoeden, maar het attest bevat geen informatie over hoe men tot deze diagnose is gekomen, noch over de aard van de geheugen- en concentratieproblemen of de invloed hiervan op verzoeksters mogelijkheid om correcte en coherente verklaringen af te leggen. Het psychologisch attest van 25 oktober 2013 geeft aan dat verzoekster zou lijden aan migraine, slapeloosheid afgewisseld met nachtmerries, geheugenverlies en *"une angoisse existentielle d'abandon qui entraîne encore actuellement une instabilité psychologique de type dépressif, qui influence tout son vécu affectif et mental"*, maar er wordt niet vermeld of hieraan enig objectief neuro-psychologisch onderzoek aan voorafging, noch wordt er gesteld dat verzoeksters cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen in het kader van haar asielprocedure.

De Raad merkt verder op dat uit de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op een normale wijze hebben plaatsgevonden, dat verzoekster haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen kon zetten en dat zij wel algemene, ingestudeerde kennis kon weergeven, zoals vijf van de zes administratieve regio's van Eritrea en de negen etnische groepen in Eritrea (gehoor 16 oktober 2013, p. 5-6).

In het verzoekschrift wordt overigens nagelaten *in concreto* aan te geven op welke wijze er onvoldoende rekening werd gehouden of aandacht werd besteed aan haar psychologische problemen tijdens het afnemen van haar verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, wel integendeel nu ze blijkbaar in staat was opsommingen te geven van feiten waarbij ze niet betrokken was, zodat voorgaande vaststellingen onverkort blijven.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst uit Eritrea. Bijgevolg is de argumentatie in het verzoekschrift over haar vrees *“om gearresteerd te worden omdat ze als een deserteur zal beschouwd worden”*, waarvoor zij citeert uit *“AMNESTY INTERNATIONAL, « ERYTHRÉE 2016/2017 »*”, niet relevant.

2.12. De stelling in het verzoekschrift dat er een reëel risico bestaat *“voor haar dochter om besneden te worden”*, omdat er *“een prevalentie van 88,7% [is] in Eritrea volgens GAMS”*, waarvoor zij verwijst naar *“SPF, “Etude de prevalence des femmes excisées et des filles à risqué d’excision en Belgique”*, gaat eraan voorbij dat de nationaliteitsbepaling niet enkel determinerend is voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook in welk land van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Geenszins is geloofwaardig dat verzoeksters dochter een risico op besnijdenis zou lopen in Eritrea gezien geen herkomst uit of band met dit land wordt aangetoond. Niettemin verzoeksters bij gebrek aan medewerking haar werkelijke herkomst niet aantoon, wordt niet betwist dat zij in Ethiopië gewoond heeft tot haar vertrek, dat ze er is opgegroeid en er schoolgelopen heeft. Haar broer was naar haar verklaringen, betrokken bij de Ethiopische politiek. Er kan dan ook een duidelijke band van verzoekster met Ethiopië worden vastgesteld. Aldus merkt de Raad nog op dat, wat betreft Ethiopië, de informatie in het administratief dossier en in de verweernota aangeeft dat besnijdenis bij wet verboden is in Ethiopië, dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen het gebruik, dat de houding ten aanzien van besnijdenis in Ethiopië aan het wijzigen is en dat de prevalentie van besnijdenis dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9 percent bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7 percent en in het jaar 2011 tot 23 percent. Voorts is de problematiek volgens voornoemde informatie groter in rurale gebieden dan in stedelijke centra, en bedroeg het percentage besneden meisjes jonger dan 15 jaar in 2011 9,2 percent in de regio Addis Abeba, waar verzoekster het merendeel van haar leven woonachtig was, wat impliceert dat nog geen vierde van de jonge meisjes in Ethiopië, en nog geen tiende in de hoofdstad, mogelijk het risico loopt op besnijdenis. Ten slotte geeft deze informatie aan dat ook bij verzoeksters beweerde etnie, Tiginya (Tigray), een dalende trend kan waargenomen worden, alsook dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van vrouwelijke genitale verminking - voornamelijk in stedelijke gebieden - en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster haar dochter niet zou kunnen bescherming in Ethiopië.

2.13. Gelet op het voorgaande, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.15. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoon noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Eritrea. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.16. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.17. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten aangaande Eritrea in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. In zoverre verzoekster inderdaad zou geboren zijn op het grondgebied van Eritrea, wat niet wordt aangetoond, kan de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster Ethiopië aangaf als land van gewoonlijk verblijf. Uit bovenstaande kan niet worden afgeleid dat in dit land zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat verzoekster bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK